

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobkyně J.P.**, bytem ..., zastoupené Mgr. Liborem Hlavsou, advokátem, se sídlem Klatovská třída 73/7a, 301 00 Plzeň, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, za účasti **osob zúčastněných na řízení 1) Státního pozemkového úřadu**, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3, **2) České telekomunikační infrastruktury a.s.**, se sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3, **3) společnosti PEMELOG s.r.o.**, se sídlem Palackého 2089, 347 01 Tachov, zastoupené Mgr. Adamem Zítkem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 60, 347 01 Tachov, **4) společnosti PELUMONA s.r.o.**, se sídlem Hornická 1354, 347 01 Tachov, zastoupené Mgr. Adamem Zítkem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 60, 347 01 Tachov, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2016, č.j. RR/4654/16,**

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2016, č.j. RR/4654/16 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobkynino odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Tachov (dále jen „*prvoinstanční orgán*“ či „*stavební úřad*“) ze dne 17.8.2016, č.j. 2656/2016-OVÚP/TC U 500 (dále jen „*prvoinstanční*“

pokračování

rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobkyně požadovala i zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo k žádosti osoby zúčastněné na řízení společnosti PEMELOG, s.r.o. povoleno umístění stavby „*odvodnění + inženýrské sítě v areálu firmy PEMELOG, s.r.o., Palackého 2089, Tachov*“ na pozemcích parc. č. 3177/4 (ostatní plocha), parc. č. 3177/5 (ostatní plocha), parc. č. 3177/6 (ostatní plocha), parc. č. 3177/7 (ostatní plocha), parc. č. 3177/8 (ostatní plocha), parc. č. 3177/9 (ostatní plocha), parc. č. 3177/58 (ostatní plocha), parc. č. 3177/125 (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. 3177/126 (zastavěná plocha a nádvoří) a parc. č. 3177/132 (ostatní plocha) v katastrálním území a obci Tachov.

II. Žaloba

Žalobkyně žalobu odůvodnila pěti skupinami žalobních bodů.

V první skupině žalobních bodů žalobkyně namítala, že rozhodnutí vydané v nadepsané věci je vadné z důvodu, že jej učinila podjatá osoba. Podjatost úřední osoby, která vydala rozhodnutí, spatřuje žalobkyně v tom, že hodnotí důvody pro podání odvolání žalobkyní jako: „*Závěrem odvolací orgán k podanému odvolání konstatuje, že většinu tam uvedených tvrzení považuje za tendenční a účelová, zakládající se na nikoliv objektivních úvahách podložených důkazy.*“ Nestranná úřední osoba není povolána k tomu, aby hodnotila důvody pro podání odvolání ze strany žalobkyně. Tvrzení oprávněné úřední osoby, že se tvrzení žalobkyně v podaném odvolání zakládají na nikoliv objektivních úvahách podložených důkazy, zcela jistě neobstojí. Existuje řada důkazů o stavu věci, které reálně žalovaný zcela pominul. Jedná se například o „*znalost poměrů ze strany správního orgánu I. stupně*“, kdy tato znalost vychází z nějakých skutečností, které jsou účastníkům zamlčovány. Napadené rozhodnutí vydala podjatá úřední osoba, neboť svým přístupem vybočila z předpokládané nestrannosti při rozhodování o podaném odvolání. Podle přesvědčení žalobkyně není přípustné, aby úřední osoba hodnotila důvody pro podání řádného opravného prostředku a dále podávala sdělení, které přímo vychází ze stanoviska žadatele. Žalobkyně v tomto ohledu spatřuje porušení § 14 odst. 1 správního řádu.

Ve druhé skupině žalobních bodů žalobkyně uvedla, že byla krácena na svém právu seznámení se s podklady před vydáním napadeného rozhodnutí, a to v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Jedná se o podklady, které zajistil žalovaný v rámci své úřední činnosti např. usnesení o opravě zřejmých nesprávností vydané Krajskou hygienickou stanicí Plzeňského kraje pod č.j. KHPL/25412/21/2016 dne 6.10.2016 a vyjádření žadatele o vydání územního rozhodnutí – bod 7), str. 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konkrétně se jedná například o podklad (usnesení o opravě zřejmých nesprávností vydané Krajskou hygienickou stanicí Plzeňského kraje pod č.j. KHPL/25412/21/2016) náležící do obecné kategorie „*podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci*“, které žalovaný při svém rozhodování o odvolání žalobkyně jistě bral v potaz; ostatně na předmětný podklad je odkazováno v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedená procesní vada mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí, neboť žalobkyně byla tímto postupem žalovaného zbavena možnosti jakékoli reakce na výše uvedené písemnosti a fakticky tak nebyla seznámena s částí podkladů pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Blíže žalobkyně odkazuje na judikaturu Ústavního soudu České republiky, a to náleží sp.zn. II. ÚS 329/04. Žalovaný porušil procesní práva žalobkyně v tom, že jí neumožnil seznámit se s podklady, a to před vydáním napadeného rozhodnutí. Uvedené podklady vycházely z úřední činnosti žalovaného, kdy blíže jsou

popsány v předchozích odstavcích této žaloby. Žalobkyně v tomto ohledu spatřuje porušení § 2 odst. 1, § 90 odst. 1 písm. c) za použití § 36 odst. 3 správního řádu.

Ve třetí skupině žalobních bodů žalobkyně namítala, že odvolací důvod spočívající v systémové podjatosti úředních osob nebyl ze strany žalovaného řádně přezkoumán. Jednotlivá zjištění, která správní orgán učinil v rámci přezkoumávání systémové podjatosti úředních osob zařazených u prvoinstančního orgánu, není možné z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistit, neboť napadené rozhodnutí je v části odůvodnění vztahující se k této skutečnosti založeno toliko na tvrzení žadatele nikoli na zjištění objektivních skutečností. Žalobkyně nemohla uplatnit námitku v rámci řízení před prvoinstančním orgánem, neboť se o ní dozvěděla až po vydání rozhodnutí ve věci samé. Systémová podjatost úředních osob vyšla najevo až po vydání rozhodnutí, kdy zcela zásadním způsobem byla porušena práva žalobkyně ve vztahu k právu na spravedlivý proces před správním orgánem, který konal řízení v prvním stupni. Žalovaný nerefletoval při posuzování problematiky systémové podjatosti úředních osob judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to usnesení č.j. 1 As 89/2010-119. Systémová podjatost úředních osob zařazených k výkonu úřední činnosti v orgánech prvoinstančního orgánu. Tato systémová podjatost spočívá v tom, že úřední osoby, které se podílely na vydání prvoinstančního rozhodnutí, které je nyní předmětem žaloby, měly povědomost o závadných poměrech, kdy neučinily žádného opatření k tomu, aby zabránily vzniku škod na majetku žalobkyně. Jedná se zde konkrétně o odbor územního plánování a dále odbor životního prostředí. Prvoinstančním rozhodnutím je pouze odstraňován nevyhovující stav, který sám připouští prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí. Žalobkyně v tomto ohledu spatřuje porušení § 14 odst. 1 správního řádu.

Ve čtvrté skupině žalobních bodů žalobkyně namítala, že žalovaný při posuzování náležitostí žádosti k zahájení řízení před správním orgánem nepřihlédl k tomu, že tato žádost neměla náležitosti stanovené zákonem. Žalovaný, aby překlenul nesprávný postup prvoinstančního orgánu, tak argumentuje ve prospěch nezákonného postupu prvoinstančního orgánu, kdy vyvozuje závěry z důkazů, které shromáždil v rámci své úřední činnosti. Minimálně byl zajištěn důkaz, a to výpisem z veřejného rejstříku k osobě žadatele. Velmi podivně působí to, že správní orgán porovnává podpisy paní S.H. na jiných listinách, kdy se uvedené osoby nedotáže, zda skutečně žádost podepsala. Pokud některá úřední osoba činila zkoumání o pravosti podpisu jmenované osoby, pak o takové úřední činnosti měl být pořízen protokol. Žádná taková informace se o takové činnosti z odůvodnění napadeného rozhodnutí však nepodává. Žalobkyně namítá, že žalovaný činí závěry o pravosti podpisu, kdy k takovému závěru není odborně povolán. Pravděpodobně činil též dokazování listinami, a to těmi, na nichž založil své přesvědčení o tom, že podpis výše jmenované osoby je jejím vlastnoručním podpisem na žádosti podané k prvoinstančnímu orgánu. S těmito důkazy před vydáním rozhodnutí nebyla žalobkyně seznámena, neboť ji správní orgán nevyzval, a to dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Blíže žalobkyně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek č.j. 10 As 16/2014-25. Žalovaný ve věci posuzování náležitostí žádosti na zahájení řízení zcela jistě přehlédl, že v části B žádosti (označené přílohy) byly předloženy správnímu orgánu, a to až dne 15.6.2016, nikoli tedy ke dni podání žádosti tj. 8.6.2016. Je tedy otázkou, jaké přílohy byly předloženy dne 8.6.2016, kdy identifikátor písemností umístěný na žádosti, podává informaci o 6 přílohách? V tomto případě musí existovat přílohy ze dne 8.6.2016 a dále ze dne 15.6.2016. Žalobkyně po prostudování správního spisu prvoinstančního orgánu nenalezla žádné přílohy, které by byly označeny identifikátorem (písemností) nesoucí datum 8.6.2016. Je tedy otázkou, co obsahovaly za informace přílohy ze dne 8.6.2016? V tomto případě nebyly uvedené přílohy zpřístupněny prvoinstančním orgánem při možnosti seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí. Tímto postupem byla žalobkyni odepřena práva založená čl. 38 Listiny

pokračování

základních práv a svobod (dále jen „LZPS“). Žalobkyně považuje za podivné, že žádost došla k prvoinstančnímu orgánu dne 8.6.2016 v čase 0:00 hodin. Obvyklá úřední činnost správní orgánů mimo systému datových schránek v tomto čase neprobíhá. Pokud je na listině vlastnoruční podpis, pak musela být doručena prostřednictvím fyzického podání osobou na podatelnu prvoinstančního orgánu. Obdobně lze nalézt pochybnosti o řádném doručení příloh do sféry prvoinstančního orgánu, a to těch označených identifikátorem (písemností) nesoucí datum 15.6.2016 a čas 0:00 hodin. Blíže žalobkyně odkazuje na judikaturu Ústavního soudu České republiky, a to nálezy sp.zn. I. ÚS 854/09. Žalovaný se s námitkou nesprávného vedení správního spisu před prvoinstančním orgánem nijak nevypořádal. Z tohoto důvodu je v této části jeho odůvodnění rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nesprávné vedení správního spisu vede žalobkyni k závěru, že postup prvoinstančního orgánu nebyl v tomto směru zákonný, neboť zcela účelově je spis veden způsobem, který budí pochybnosti o řádném a férovém postupu orgánu veřejné moci. Blíže žalobkyně odkazuje na judikaturu Ústavního soudu České republiky, a to nálezy sp.zn. III. ÚS 148/97, sp.zn. III. ÚS 188/99 a sp.zn. III. ÚS 271/96. Řízení před prvoinstančním orgánem vede žalobkyni k pochybnostem, zda skutečně žádost podepsala oprávněná osoba. Dále jsou zde pochybnosti o tom, zda se ve správním spisu nacházejí všechny podklady, na základě nichž bylo rozhodnuto prvoinstančním orgánem. Žalobkyně v tomto ohledu spatřuje porušení § 2 odst. 1, § 3 zákona a § 4 odst. 4 správního řádu. Podle názoru žalobkyně chybí ve správním spisu prvoinstančního orgánu přílohy žadatele ze dne 8.6.2016. Dále není jasné, kdy byla podána žádost, neboť podle identifikátoru správního orgánu byla podána osobně mimo úřední hodiny, a to v listinné podobě. Žalobkyně v tomto ohledu spatřuje porušení § 2 odst. 1, § 3, § 4 odst. 4 a § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se v rámci posuzování procesního postupu prvoinstančního orgánu zcela selhal při své činnosti založené zákonem, neboť svým postupem nahrazoval činnost prvoinstančního orgánu (např. zkoumání podpisu zástupce žadatele, zjišťování totožnosti osoby, která podala žádost). Zde se jedná o zkoumání podmínek řízení! Žalobkyně v tomto ohledu spatřuje porušení § 2 odst. 1, § 3, a § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný zcela ignoroval to, že žádost byla neúplná a dále že přílohy předložené žadatelem existují ve dvojím vyhotovení.

V páté skupině žalobních bodů žalobkyně namítala, že k námitce vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí co do prvotní informace správního orgánu o tom, že upustil od ústního jednání, a níže v rozhodnutí sdělil, že přezkoumal žádost a projednal ji s účastníky řízení a dotčenými orgány, žalovaný konstatuje, že se jedná o „slovní obrát“ běžně používaný v odůvodnění rozhodnutí v rámci procesního postupu správního orgánu podle stavebního zákona. Žalobkyně považuje za podivné, pokud správní orgán má úsudek o tom, že část rozhodnutí neodpovídá skutečnému procesnímu postupu, aby nevyzval prvoinstanční orgán k vyjádření týkající se vysvětlení rozpornosti jeho rozhodnutí. Tvrzení žalovaného o tom, že zápis z jednání není součástí spisu, neboť bylo od jednání upuštěno. Bylo tomu skutečně tak, nebo je to pouze „slovní obrát“ žalovaného, který převzal od prvoinstančního orgánu? Blíže žalobkyně odkazuje na judikaturu Ústavního soudu České republiky, a to nálezy sp. zn. III. ÚS 398/97. K námitce nesprávného posouzení žádosti žadatele ve vztahu k upuštění od projednávání věci při ústním jednání a následného „překlenutí“ ustálené rozhodovací praxe správního orgánu, žalovaný konstatuje, že posouzením předložené žádosti a znalosti poměrů v území dospěl stavební úřad k závěru, že z těchto objektivních důvodů upouští od nařízení ústního jednání. Takový postup umožňuje správnímu orgánu přímo zákon [č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)] v § 87 odst. 1, tedy správní orgán jednal v souladu se zákonem a v jeho mezích. Důvody upuštění od ústního projednávání věci není správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí detailně zdůvodňovat. Žalovaný ignoroval to, že znalost poměrů v území nepodává konkrétní informaci o tom, zda tyto poměry odůvodňují postup zvolený prvoinstančním orgánem při vydání rozhodnutí, které bylo žalobkyní napadeno odvoláním. Žalobkyně nesouhlasí s žalovaným v tom, že není třeba

detailně zdůvodňovat rozhodnutí správního orgánu o tom, že upouští od ústního projednání věci. Žalovaný svým přístupem odmítl svou roli orgánu, který je povolán k přezkoumání zákonnosti postupu prvoinstančního orgánu při vydání správního rozhodnutí, neboť pokud prvoinstanční orgán alespoň neuvede nosné důvody, které jej vedly k naznačenému postupu, pak lze jeho postup považovat za nepřezkoumatelný. Jak výše uvedl žalovaný, tak použití „slovního obratu“ znalosti poměrů v území dospěl správní orgán k přesvědčení, a to na základě objektivních důvodů, které však adresát rozhodnutí nemůže, respektive asi nesmí znát. Neboť by mohly vzniknout otázky ohledně objektivního a nestranného postupu správního orgánu konající řízení v prvním stupni. Blíže žalobkyně odkazuje na judikaturu Ústavního soudu České republiky, a to nález sp.zn. III. ÚS 148/97, sp.zn. III. ÚS 188/99 a sp.zn. III. ÚS 271/96. Upuštění od ústního projednání věci za situace, kdy prvoinstanční orgán ví o nevyhovujícím stavu v místě realizace záměru žadatele, je podle názoru žalobkyně účelovým obcházením právních předpisů a základních zásad, na kterých je postaven právní řád České republiky. Zde je zejména nutné upozornit na § 87 odst. 1 stavebního zákona za situace, kdy žádost nebyla spolehlivým podkladem pro vydání rozhodnutí, neboť nebyla bezvadným podáním pro chybějící náležitosti stanovené zákonem. Žalobkyně v tomto ohledu spatřuje porušení § 2 odst. 1, odst. 4, § 3 správního řádu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě k žalobní námitce uvedené v bodě 1) uvedl, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno podjatou osobou. Podle § 14 odst. 1 správního řádu je podjatost úřední osoby způsobena jejím zájmem na výsledku řízení způsobeným poměrem k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům. Nic takového žalobkyně v námitce neuvádí, vyjadřuje pouze nesouhlas s názorem žalovaného. Navíc, námitka podjatosti musí být uplatněna bez zbytečného odkladu a nemůže být uplatněna až po té, kdy úřední osoba již vydala rozhodnutí ve věci. K námitkám uvedeným v bodech 2), 3) a 4) žalovaný uvedl, že písemnosti, na které žalobkyně odkazuje v těchto námitkách, nejsou podle názoru žalovaného podklady, na základě kterých by správní orgány rozhodovaly. Oprava zřejmé nesprávnosti v názvu žadatele a vyjádření žadatele k podanému odvolání nemohly ovlivnit konečné rozhodnutí ve věci, a proto s nimi nemusela žalobkyně být seznamována. K námitce uvedené v bodě 5) žalovaný konstatoval, že žalobkyně uplatnila v odvolání systémovou podjatost úředních osob prvoinstančního orgánu. Tato námitka byla uplatněna až po vydání prvoinstančního rozhodnutí ve věci a je odůvodněna způsobem, jakým stavební úřad rozhodl, nikoliv tím, jaký má město Tachov vztah k projednávané stavbě. Nejednalo se tedy o námitku podjatosti, o které by se mělo rozhodovat podle § 14 správního řádu, ale o námitku podjatosti, ke které se nepřihlíží. K námitkám uvedeným v bodech 6) až 11) žaloby žalovaný sdělil, že tyto námitky měla žalobkyně uplatnit v řízení u stavebního úřadu, protože stavební úřad jí dal možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a uplatnit námitky k ochraně svých vlastnických a jiných věcných práv a postupoval přitom v souladu se stavebním zákonem a správním řádem. Žalovaný se přesto námitkami žalobkyně zabýval v odvolacím řízení a odkazuje tedy na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobním námitkám uvedeným v bodech 12) až 20) žalovaný uvedl, že žalobkyně upozorňuje na procesní pochybení stavebního úřadu a žalovaného, ale neuvádí, čím jsou ohrožena její vlastnická nebo jiná věcná práva vyplývající ze spoluvlastnictví pozemku sousedícího s areálem společnosti PEMELOG s.r.o. a v katastru nemovitostí vedeného jako orná půda. K námitkám uvedeným v bodech 21) až 28) žalovaný uvedl, že žalobkyně namítá porušení jejího práva na spravedlivý proces, ale opět neuvádí, jak se postup stavebního úřadu a žalovaného dotkl jejích vlastnických nebo jiných věcných práv.

Žalovaný uzavřel své vyjádření k žalobě konstatováním, že považuje námitky žalobkyně za nedůvodné. Žalobkyně se stala účastníkem územního řízení jako spoluvlastník pozemku p.č. 3177/144 sousedícího s areálem společnosti PEMELOG, s.r.o., ale v územním řízení a ani v odvolacím řízení neuplatnila žádné námitky týkající se předmětu řízení - vybudování odvodnění a inženýrských sítí v areálu společnosti PEMELOG, s.r.o. a ani neuváděla, jak mohou být umístěním tohoto záměru dotčena její vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemku p.č. 3177/144 v k.ú. Tachov. Jediné věcné námitky, které uplatnila, směřovaly proti existenci a provozu společnosti, ale předmětem územního řízení nebylo umístění nového provozu na sousední pozemky, ale umístění takových staveb, které zajistí bezproblémovou likvidaci srážkových vod ve stávajícím areálu společnosti PEMELOG, s.r.o.

IV.

Vyjádření třetí a čtvrté osoby zúčastněné na řízení

Třetí a čtvrtá osoba zúčastněná na řízení se postavily na stanu žalovaného, přičemž uvedly, že žalobní body nejsou důvodné, když žalobkyně zejména neprokázala, že by vydáním rozhodnutí byla jakkoli poškozena na svých právech.

V.

Vyjádření účastníků/osob zúčastněných na řízení při jednání

Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních. Stejně tak jako třetí a čtvrtá osoba zúčastněná na řízení.

Žalobkyně doplnila, že při nahlížení do spisu u Krajského soudu v Plzni zjistila, že do spisu jsou založeny listiny, se kterými se dříve nemohla seznámit. Jednalo se o záznam do spisu, který vyhotovil Městský úřad v Tachově, Ing. F.S., vedoucí Odboru výstavby a územního plánování, který není datován, další záznam do spisu, opět vyhotovený Městským úřadem v Tachově s tím, že zde není uvedena žádná konkrétní osoba, která tento úřední záznam pořídila a taktéž není datován, vnitřní směrnici č. 2/2016 vydaná, nebo zpracovaná tajemníkem Městského úřadu v Tachově JUDr. Z.U. ze dne 16.9.2016, listina vyhotovená Městským úřadem v Tachově, Odborem výstavby a územního plánování, označená jako Předání spisu se stanoviskem ze dne 2.11.2016 a dále usnesení o opravě zřejmých nesprávností vyhotovené Krajskou hygienickou stanicí Plzeňského kraje ze dne 6.10.2016. Není tak vůbec jasné, jestli spisová služba byla skutečně vedena způsobem, který prokazuje to, v jakém rozsahu byl žalobkyni zpřístupněn při nahlížení do toho spisu. Nelze tak prokázat úplnost a správnost vedení správního spisu ve smyslu § 18 správního řádu. Žalobkyně dále uvedla, že je třeba poukázat na to, že usnesení Krajské hygienické stanice o opravě zřejmých nesprávností bylo vydáno 6.10.2016, ale došlo až 24.10.2016 do správního spisu. Žalobkyně se domnívá, že rozhodnutí Krajské hygienické stanice bylo vydáno teprve tehdy, až na to bylo upozorněno ze strany žalobkyně v předchozím řízení. Ač se tady hovoří o tom, že tato zřejmá nesprávnost v psaní byla zjištěna v rámci vnitřní kontroly dokumentu, má žalobkyně za to, že tomu tak nebylo, protože jestliže původní rozhodnutí bylo vydáno 10.5.2016, tak aby někdo po pěti měsících kontroloval uzavřený spis, tak to se žalobkyni nejvíce jeví jako zcela přiměřené. Pokud by to mělo být z úřední povinnosti, tak by někde měl být úřední záznam o kontrole správního spisu a ten předložen nebyl.

VI.

Posouzení věci soudem

pokračování

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona).

Pro posouzení věci je podstatné, že žalobkyně byla účastníkem územního řízení z toho důvodu, že byla vlastníkem pozemků sousedících s pozemky, na nichž mělo dojít k umístění předmětné stavby. Z tohoto důvodu nebylo možné od počátku správního řízení do jeho skončení jednoznačně vyloučit, zda její vlastnické právo mohlo či nemohlo být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Se žalobkyní proto bylo zcela správně po celou dobu územního řízení jednáno jako s účastníkem řízení.

Účelem účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit vydání územního rozhodnutí a tím odvrátit negativní přímé dopady umístění stavby do svých práv. Za tím účelem musí být účastníku řízení poskytnuta reálná možnost vznášet v územním řízení námitky. Jak však vyplývá z ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, nemůže účastník řízení důvodně vznášet jakékoli námitky, nýbrž pouze námitky, které jsou způsobilé osvědčit přímé dotčení jeho věcných práv.

Pokud se účastníku řízení v průběhu územního řízení nepodaří prokázat, že územním rozhodnutím dojde k přímému dotčení jeho práv, nemůže vydání územního rozhodnutí zabránit.

Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona totiž dojde k zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí pouze tehdy, pokud záměr žadatele není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy. Ochrana právům účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je zajištěna ustanovením § 90 písm. e) téhož zákona, na základě kterého je stavební úřad v územním řízení povinen posuzovat, zda je záměr žadatele v souladu s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Prokáže-li tak účastník řízení, že umístěním stavby dojde k přímému dotčení jeho věcných práv, které není povinen z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního trpět, nemůže být územní rozhodnutí vydáno, neboť záměr není v souladu s jedním z požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona.

Odkazem na shora uvedené je pak nezbytné dospět k závěru, že účastník řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona může být úspěšný se svým odvoláním proti

pokračování

územnímu rozhodnutí, byl-li mu ve správním řízení poskytnut dostatečný prostor k ochraně jeho práv, toliko tehdy, pokud prokáže, že územním rozhodnutím bude jeho věcné právo přímo dotčeno. Obdobné platí i pro řízení o žalobě směřující proti rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí.

Na tomto místě je vhodné předeslat, že žalobkyně v žalobě konkrétním způsobem netvrdila, jakým způsobem bude umístěním stavby dotčena na svém vlastnickém právu, tudíž toto absentující tvrzení nemohla ani prokázat. Již z tohoto důvodu je nezbytné považovat za nedůvodnou.

K námitkám žalobkyně je pak nezbytné uvést následující.

B.

Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Žalobkyně spatřovala podjatost nikoli v „*poměru úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům*“, nýbrž v postupu úřední osoby při vypořádání odvolacích námitek. S ohledem na tuto skutečnost nelze námitky žalobkyně shledat důvodnými, neboť žalobkyně netvrdila žádný z důvodů, ve kterém by bylo možné spatřovat podjatost úřední osoby.

Dlužno doplnit, v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 věta první správního řádu je správní orgán povinen se v odůvodnění rozhodnutí vypořádat s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalovaný tak byl povinen se odvolacími námitkami žalobkyně vypořádat. I když jsou použité pojmy „*tendenční, účelové, zakládající se na nikoliv objektivních úvahách podložených důkazy*“ expresivnější, stále vyjadřují závěr žalovaného o tom, že námitky žalobkyně nevyly shledány důvodnými. Jsou tedy „*vypořádáním se s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“. Jsou vyjádřením názoru žalovaného na jejich důvodnost. Otázka správnosti tohoto závěru je otázkou zákonnosti či nezákonnosti napadeného rozhodnutí, nikoli důvodem podjatosti či nepodjatosti úřední osoby.

C.

Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.

Žalobkyně v odvolání uvedla: „*Namítá, neúplné závazné stanovisko příslušného orgánu ochrany veřejného zdraví je rozporné, neboť v jeho výroku se hovoří: S předloženou projektovou dokumentací pro územní řízení „Tachov - odvodnění areálu PEMELOG Stříbro“ se souhlasí. Je tedy otázkou, zda nebyla dotčenému správnímu orgánu předložena projektová dokumentace týkající se provozovny ve Stříbře, na místo provozovny v Tachově? Nesplňuje náležitosti § 67 a § 68 správního řádu*“.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k této odvolací námitce uvedl: „*Námitku neúplného závazného stanoviska příslušného orgánu ochrany veřejného zdraví považovanou právním zástupcem odvolatelky za rozpornou s ohledem na zřejmou chybu v psaní v názvu akce žadatele považuje odvolací orgán za účelovou a odkazuje na usnesení o opravě zřejmých nesprávností vydané Krajskou hygienickou stanicí Plzeňského kraje se sídlem v Plzni pod č.j.: KHSPL/25412/21/2016 ze dne 6.10.2016 Dotčený orgán tímto z moci úřední opravil zřejmý překlep v psaní. Žadatel navíc provozuje dle svého vyjádření areál sběrného dvora pouze v*

pokračování

Tachově a nikoliv současně ve Stříbře. Případná domněnka právního zástupce odvolatelky zabývající se otázkou, zda nebyla dotčenému správnímu orgánu předložena dokumentace týkající se provozovny žadatele ve Stříbře, na místo provozovny v Tachově, je spekulativní a nemá žádnou důkazní oporu. Ohledně náležitostí závazného stanoviska odkazuje odvolací orgán na své vyjádření v předchozím bodě.“

Usnesením Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ze dne 6.10.2016 vyplývá, že jím bylo opraveno „Závazné stanovisko k projektové dokumentaci pro územní řízení „Tachov - odvodnění areálu firmy PEMELOG“, které bylo vydáno dne 10.5.2016, pod č.j. KHSPL/10611/21/2016“, „z moci úřední“, tak, že „původní věta ve třetím odstavci S předloženou projektovou dokumentací pro územní řízení „Tachov - odvodnění areálu firmy PEMELOG Stříbro“ správně zní: „S předloženou projektovou dokumentací pro územní řízení „Tachov - odvodnění areálu firmy PEMELOG“ se souhlasí“. V odůvodnění rozhodnutí pak bylo uvedeno, že šlo o „zřejmou nesprávnost v psaní“.

Jak vyplývá ze Závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ze dne 10.5.2016, v něm bylo, kromě shora uvedené věty, uvedeno, že se vyjadřuje k „návrhu projektové dokumentace pro územní řízení „Tachov - odvodnění areálu firmy PEMELOG“. V odůvodnění stanoviska bylo podrobně popsáno, co projektová dokumentace řeší, kde se stavba nachází a co projekt navrhuje. Současně bylo uvedeno: „Souhlasné závazné stanovisko k projektové dokumentaci stavby „Tachov - odvodnění areálu firmy PEMELOG“ bylo KHS vydáno na základě souladu předložené dokumentace s požadavky platné legislativy. Projektovou dokumentaci zpracovala firma Vavříčka projekce, Plzeň, datum 04/2016“.

Projektová dokumentace stavby byla zpracována firmou „Vavříčka projekce“, a to v dubnu 2016.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí sice vyplývá, že se žalovaný opíral i o uvedené opravné usnesení, které bylo vydáno až po vydání prvoinstančního rozhodnutí, avšak důvodem pro zamítnutí odvolací námitky, který ob stojí sám o sobě, byl závěr o tom, že „případná domněnka právního zástupce odvolatelky zabývající se otázkou, zda nebyla dotčenému správnímu orgánu předložena dokumentace týkající se provozovny žadatele ve Stříbře, na místo provozovny v Tachově, je spekulativní a nemá žádnou důkazní oporu.“

Jak vyplývá již z obsahu závazného stanoviska, nebyl zde vůbec žádný objektivní důvod pro to, aby se žalobkyně domnívala, že se dotčený správní orgán vyjadřoval k jiné než projektové dokumentaci, která byla předmětem územního řízení. Použití slova „Stříbro“ za slovem „PEMELOG“ samo o sobě nemohlo nijak relativizovat, o jakou dokumentaci se jednalo, když dokumentace byla označena tím, kdo ji zpracoval, kdy byla zpracována, co dokumentace řeší, kde se stavba nachází a co projekt navrhuje. Z obsahu stanoviska tak vyplýval dostatek informací pro to, aby žalobkyně dokázala dokumentaci ztotožnit. Nebyl zde vůbec žádný důvod pro žalobkyni v odvolání vyjádřenou spekulaci. Existence či neexistence opravného usnesení na tom nemohla vůbec nic změnit.

Dlužno doplnit, že nebylo úkolem ani právem žalobkyně ve správním řízení upozorňovat na formální nedostatky, ke kterým může dojít v každém typu správního řízení. Jejím úkolem v územním řízení bylo hájit svá věcná práva, resp. prokázat, že územním rozhodnutím bude její věcné právo přímo dotčeno, popř. že a jak byla zkrácena na možnosti svá věcná práva ve správním řízení hájit. To samé platí pro řízení soudní. K tomu bylo nezbytné formulovat, jakým konkrétním způsobem se tak mělo stát. Nic takového žalobkyni vyslovená spekulace nedokládá.

Zcela nepodstatné je pak také to, zda opravné usnesení bylo vydáno „z úřední činnosti“ nebo „z podnětu žalobkyně“, neboť tato skutečnost opět nevypovídá nic o tom, zda územním rozhodnutím bude či nebude a jakým způsobem přímo dotčeno jakékoli její věcné právo ani o tom, že a jak byla zkrácena na možnosti svá věcná práva ve správním řízení hájit.

Věta: „Žadatel navíc provozuje dle svého vyjádření areál sběrného dvora pouze v Tachově a nikoliv současně ve Stříbře.“, je čerpána z vyjádření stavebníka k odvolání žalobkyně. Není vůbec zřejmé, jakým způsobem by neseznámení žalobkyně s touto větou mělo prokazovat, že územním rozhodnutím bude a jakým způsobem přímo dotčeno jakékoli její věcné právo či že a jak byla zkrácena na možnosti svá věcná práva ve správním řízení hájit.

Zmínila-li žalobkyně při soudním jednání neseznámení se dvěma úředními záznamy, tj. záznamem do spisu o oprávněné úřední osobě a záznamem o tom, že z důvodu poruchy elektronické spisové služby pokračuje spis pod novou sp.zn., Vnitřní směrnici č. 2/2016 k řešení situace v souvislosti se zhroucením aplikačního serveru spisové služby Athena a předkládací zprávou prvoinstančního orgánu k podanému odvolání, ani v jednom případě se nejednalo o listinu, která by měla být a byla podkladem prvoinstančního nebo napadeného rozhodnutí. Neseznámení žalobkyně s těmito listinami nedokládá, že a jakým způsobem byla žalobkyně územním rozhodnutím přímo dotčena na jakémkoli jejím věcném právu, ani že by byla a jak zkrácena na možnosti svá věcná práva ve správním řízení hájit.

D.

Soud neshledal důvodnou ani třetí skupinu žalobních bodů.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „K námitce systémové podjatosti úředních osob Městského úřadu Tachov, odboru výstavby a územního plánování, které měly mít údajně zájem na vydání kladného rozhodnutí ve věci, odvolací orgán konstatuje, že toto tvrzení není podloženo žádnými důkazy, na základě kterých by bylo možné dotčené úřední osoby považovat za systémově podjaté. Skutečnosti uvedené právním zástupcem odvolatelky pod písm. a) - d) tohoto odstavce považuje odvolací orgán za tendenční a účelové, neboť ani právní zástupce odvolatelky přesně nedefinoval, v jakém konkrétním jednání, resp. postupu, jednotlivých úředních osob příslušného stavebního úřadu spatřuje podjatost. Právní zástupce odvolatelky v rámci svého tvrzení neuvedl, jakou svou konkrétní hospodářskou činností měl žadatel údajně poškodit zájmy ostatních účastníků řízení, když žádní další účastníci územního řízení námitky ke stavebnímu záměru neuplatnili. Námitka působení negativních faktorů v podobě prachových částic unášených větrem a splachu zpevněných částí povrchovými vodami na okolní pozemkové parcely s projednávanou stavbou věcně nesouvisí. Za celou dobu výkonu svého spoluvlastnického práva k dotčené parcele č. 3177/144 v k.ú. Tachov paní J.P. žádný podnět ke konání na příslušný stavební úřad v rámci narušení jejích zájmů negativními vlivy sousedního provozního areálu neučinila. Dle vyjádření žadatele mohla paní J.P. vejít kdykoliv v jednání se zástupcem společnosti PEMELOG, s.r.o., avšak této možnosti nevyužila. Navíc společnost PEMELOG, s.r.o., provozovala hospodářskou činnost v dotčeném areálu již v době nabytí spoluvlastnického práva paní J.P. k pozemku parc. č. 3177/144 v k.ú. Tachov. Tvrzení právního zástupce odvolatelky o „obejití“ ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu ve snaze vydat územní rozhodnutí co nejrychleji považuje odvolací orgán za nedůvodnou spekulaci bez jediného relevantního důkazu. Co se týká zachování lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci, pak stavební úřad postupoval ve smyslu § 87 odst. 4 stavebního zákona a rozhodl ve lhůtě 60ti dnů od zahájení řízení. Skutečnosti důležité podle § 50 odst. 3 správního řádu k ochraně veřejného zájmu dle zvláštních právních předpisů zjišťuje jednak správní orgán sám a dále prostřednictvím dotčených orgánů ve smyslu § 4 odst. 2 stavebního zákona. V tomto případě stavební úřad zajistil soulad všech závazných stanovisek vydaných dotčenými orgány. K námitce systémové podjatosti odvolací orgán shrnuje, že podle § 14 odst. 2 správního řádu může námitku podjatosti podat kterýkoliv z účastníků řízení vymezený v § 27 správního řádu,

pokračování

musí ji však učinit bez zbytečného odkladu poté, co se o ni dozví. V tomto případě byla ze strany účastnice řízení uplatněna námitka podjatosti až v rámci řádného opravného prostředku do rozhodnutí ve věci na základě výsledku proběhlého řízení. Odvolací orgán přezkoumal námitku tohoto druhu ve vztahu k zákonnosti rozhodnutí ve věci včetně řízení, kterého jeho vydání předcházelo, a konstatuje, že na podkladě shora uvedených skutečností nepovažuje odvoláním napadené rozhodnutí za nezákonné, stejně tak jako řízení, které jeho vydání předcházelo.“

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.01.2013, čj. 1 As 89/2010-152, byl ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2802/2013 s touto právní větou: „*Pochybnosti o nepodjatosti úředních osob orgánu územního samosprávného celku (§ 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004) ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, může za určitých okolností vyvolat již jen samotný politický význam či kontroverznost určité stavby, v souvislosti s níž se dané správní řízení vede, aniž by účastník správního řízení musel uvádět nějaké konkrétní skutečnosti, které by relevantním způsobem svědčily o politické „citlivosti“ věci. Přitom je však třeba rozlišovat mezi různými řízeními týkajícími se takové stavby, politická „citlivost“ zpravidla nebude z povahy věci zřejmá ve všech těchto řízeních.“* Ve výroku I. tohoto rozhodnutí bylo uvedeno: „*Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“* Ve věci souzené Nejvyšším správním soudem „*Úřad městské části Praha 7 (dále jen „úřad městské části“) na základě žádosti Dopravního podniku hlavního města Prahy, a.s., Pražské teplárenské, a.s., Povodí Vltavy, s.p. a hlavního města Prahy, zastoupených zmocněncem Inženýring dopravních staveb a.s., rozhodnutím ze dne 20.11.2006, č. j. P7-OŽP/1285-R/2006/Ben, podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o ochraně přírody a krajiny“), povolil kácení vyjmenovaných dřevin a keřových porostů rostoucích na předmětných pozemcích ve vlastnictví shora uvedených žadatelů, a to z důvodu realizace stavby „Městský okruh Myslbekova - Pelc Tyrolka, stavba 0079 Špejchar - Pelc - Tyrolka“.* Nejvyšší správní soud v bodech 63 až 66 tohoto rozsudku uvedl: „*Ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (a obdobně i ustanovení § 9 odst. 1 správního řádu z roku 1967) je proto nutno vykládat tak, že důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby je její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku v případě, že se rozhoduje ve věci týkající se přímo nebo nepřímo tohoto územního samosprávného celku, tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Rozšířený senát podotýká, že k pochybám o nepodjatosti postačí i poměrně nízká míra podezření, neboť – jak výše vyložil – existence „systémového rizika podjatosti“ je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“ při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení. Důvody k uvedenému podezření mohou být nejrozumnějšího druhu a nelze je specifikovat jinak než obecnými rysy a představitelnými příklady. Bude se jednat o takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Uvedenými skutečnostmi mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Příkladem může být zájem politických činitelů či jiných v rámci*

pokračování

daného územního samosprávného celku vlivných osob (např. zákulisních aktérů místní politiky či podnikatelských subjektů) na určitém výsledku řízení (např. na tom, aby určitá stavba, činnost apod. byla povolena, anebo naopak nepovolena); takový zájem lze vysledovat například z různých mediálních vyjádření, předvolebních slibů, konkrétních investičních či jiných obchodních počinů, předchozích snah nasměrovat určité související rozhodovací procesy určitým způsobem apod. Stejně tak uvedenou skutečností může být samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy. Zjevně a bez dalšího pak uvedenými skutečnostmi budou podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu. Na druhé straně signálem nadkritické míry „systémového rizika podjatosti“ zpravidla nebude samotný fakt, že rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek. Proto např. nebude zpravidla důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku samotná skutečnost, že jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna (typicky tím, že stavba bude zbudována na pozemku obce či na pozemku s obecními pozemky sousedícím), půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné dotčení. Pro posouzení otázky podjatosti úřední osoby přitom není rozhodná formální procesní role územního samosprávného celku v řízení, v němž se tato otázka řeší, nýbrž to, zda má on sám nebo osoby, které jsou schopny jej přímo nebo nepřímo ovlivnit, skutečný (materiální) zájem na jeho výsledku. Zpravidla tedy bude nerozhodné, zda je dotčený územní samosprávný celek „jádrovým“ účastníkem řízení (§ 27 odst. 1 správního řádu z roku 2004), účastníkem podle § 27 odst. 2 téhož zákona, účastníkem podle některého zvláštního zákona anebo že dokonce vůbec účastníkem není. Při posuzování „systémového rizika podjatosti“ je třeba zohlednit všechny relevantní okolnosti. Svoji roli proto může hrát i konkrétní institucionální uspořádání orgánů územního samosprávného celku, o který se jedná, včetně takového faktoru, jako je jeho velikost, s níž je nezřídka spojena míra odstupu konkrétního úředníka od věci, o které rozhoduje, a od osob, jichž se tato věc týká.“

K námitkám žalobkyně je nezbytné uvést, že není pravdivým tvrzení žalobkyně o tom, že „odůvodnění vztahující se k této skutečnosti je založeno toliko na tvrzení žadatele, nikoli na zjištění objektivních skutečností“. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, je založeno na závěru, že „tvrzení není podloženo žádnými důkazy, na základě kterých by bylo možné dotčené úřední osoby považovat za systémově podjaté“ a současně, že žalobkyně „přesně nedefinovala, v jakém konkrétním jednání, resp. postupu, jednotlivých úředních osob příslušného stavebního úřadu spatřuje podjatost“, a konečně, že námitka systémové podjatosti je „opožděná“.

Pokud jde o námitku žalobkyně o tom, že žalovaný „nereflektoval při posuzování problematiky systémové podjatosti úředních osob judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to usnesení č.j. 1 As 89/2010-119“, je nezbytné uvést, že případ žalobkyně je po skutkové stránce odlišný od věci souzené Nejvyšším správním soudem. V případě žalobkyně z ničeho nevyplývalo, že by prvoinstanční orgán „rozhodoval ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku“. Žalobkyně v odvolání vznesla pouze zcela obecné námitky, nijak je skutkově nekonkretizovala ani neprokázala. Na základě jejích tvrzení tak nebylo možné na „systémovou podjatost“ usuzovat.

V žalobě žalobkyně vůbec nepolemizovala se závěry žalovaného k jejím námitkám, pouze uvedla, že „systémová podjatost“ spočívá v tom, že „zcela zásadním způsobem byla porušena práva žalobkyně ve vztahu k právu na spravedlivý proces před správním orgánem, který konal řízení v prvním stupni.“ K tomuto zcela nekonkrétnímu tvrzení žalobkyně je nutné uvést, že žalobkyně nespátřuje podjatost v „poměru úřední osoby k věci, k účastníkům řízení

pokračování

nebo jejich zástupcům“, nýbrž v nekonkretizovaném postupu úřední osoby ve správním řízení. Žalobkyně tak netvrdila žádný z důvodů, ve kterém by bylo možné spatřovat podjatost úřední osoby, natož „systémovou podjatost“.

Žalobkyně pak již pouze namítala, že „systémová podjatost spočívá v tom, že úřední osoby, které se podílely na vydání prvoinstančního rozhodnutí, které je nyní předmětem žaloby, měly povědomost o závažných poměrech, kdy neučinily žádného opatření k tomu, aby zabránily vzniku škod na majetku žalobkyně. Jedná se zde konkrétně o odbor územního plánování a dále odbor životního prostředí. Prvoinstančním rozhodnutím je pouze odstraňován nevyhovující stav, který sám připouští prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí.“.

Opět není zřejmé, o jakých škodách na svém majetku žalobkyně hovoří, proč těmto škodám měl prvoinstanční orgán zabránit a kdy a v jakém řízení tak měl učinit. Nelogickým je pak tvrzení žalobkyně o tom, že „*prvoinstančním rozhodnutím je odstraňován nevyhovující stav*“, tedy dochází-li k odstranění nevyhovujícího stavu, nemělo by být prvoinstanční rozhodnutí výsledkem jakéhokoli nekalého jednání vůči žalobkyni. Je tedy nutné opět uzavřít, že ani tato obecná tvrzení žalobkyně nedokládají nic z toho, co by mělo být srovnatelné s případem souzeným Nejvyšším správním soudem a v čem by měla být spatřována „systémová podjatost úředních osob“.

F.

Soud neshledal důvodnou ani čtvrtou skupinu žalobních bodů.

Předně je nezbytné uvést, že žádná z námitek žalobkyně nedokládá, že a jakým způsobem byla žalobkyně územním rozhodnutím přímo dotčena na jakémkoli jejím věcném právu, ani že by byla a jak zkrácena na možnosti svá věcná práva ve správním řízení hájit.

Podle § 37 odst. 2 poslední věta správního řádu musí podání krom jiného obsahovat podpis osoby, která je činí.

Jak vyplývá ze žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, tato obsahuje razítko žadatele tak podpis osoby, která ji učinila. Z hlediska ustanovení § 37 odst. 2 poslední věta správního řádu tak podání neobsahovalo vadu v podobě „*absence podpisu osoby, která podání činí*“.

Po celou dobu správního řízení zde nebyl žádný důvod pro pochybnosti o tom, že žádost byla podána společností PEMELOG, s.r.o. Této společnosti bylo zasláno již oznámení o zahájení územního řízení ze dne 23.6.2016 a ve vyjádření k odvolání žalobkyně výslovně uvedla, že „*námítku žalobkyně považuje za účelovou*“. Bylo tudíž nadevší pochybnost zřejmé, že žadatelem je společnost PEMELOG, s.r.o. a že na rozhodnutí o žádosti trvá. Za této situace nebyl vůbec žádný důvod provádět znalecké zkoumání podpisu uvedeného na žádosti, ani provádět jakýkoli další důkaz k prokázání toho, kdo žádost podepsal. Nebylo-li k námitce žalobkyně nezbytné provádět žádné dokazování, nemohla být žalobkyně jakkoli zkrácena na svém právu se seznámit se s veřejně dostupným výpisem z obchodního rejstříku společnosti PEMELOG, s.r.o. Dlužno doplnit, že se žalovaný neopíral pouze o výpis z obchodního rejstříku společnosti PEMELOG, s.r.o., ale o další dvě, žalobkyní nezpochybňované listiny.

Ač je na podané žádosti uvedeno, že „*došla 8.6.2016 0:00 Listy/příl. 11/6*“, a na „*přílohách*“, že „*došly 15.6.2016 Listy/příl. 6/4 0:00*“, nic to nemění na skutečnosti, že byla podána jedna žádost a jedna přílohy, které byly součástí spisového materiálu prvoinstančního orgánu.

pokračování

Žalobkyni vůbec nic nebránilo, aby si žádost a její přílohy pečlivě prostudovala, posoudila, zda a jakým konkrétním způsobem má za to, že hrozí, že bude územním rozhodnutím přímo dotčena a na jakém svém věcném právu, a následně k ochraně svých věcných práv vznesla jasně formulované námitky. Uvedením „časových údajů“ na žádosti a jejích přílohách nemohla být jakkoli zkrácena na svých právech.

I pokud by byl správným údaj o tom, že žádost a přílohy byly podány v „0:00“ hodin, nic by to neměnilo na tom, že žádost i přílohy byly podány. Žalobkyni vůbec nic nebránilo, aby si žádost a její přílohy pečlivě prostudovala, posoudila, zda a jakým konkrétním způsobem má za to, že hrozí, že bude územním rozhodnutím přímo dotčena a na jakém svém věcném právu, a následně k ochraně svých věcných práv vznesla jasně formulované námitky. Tím, že by žádost a přílohy byly podány v „0:00“ hodin, nemohla být žalobkyně jakkoli zkrácena na svých právech,

Pravdivým není tvrzení žalobkyně o tom, že „žalovaný se s námitkou nesprávného vedení správního spisu před prvoinstančním orgánem nijak nevypořádal“.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitce žalobkyně uvedl: „K námitce nesprávného úředního postupu správního orgánu při vedení spisové dokumentace, odvolací orgán uvádí, že součástí předloženého spisu je mj. listina s nadpisem „Obsah spisu“ (pozn. pořízeno dne 2.8.2016, 8:34:12 prostřednictvím elektronické spisové služby Athéna 4.5.18), kde je v prvním řádku zaznamenána pod pořadovým číslem 1. žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby s počtem listů/příloh v rozsahu 11/6. Způsob vedení elektronické spisové služby je v kompetenci příslušného správního orgánu na základě jemu poskytnuté licence.“

Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné.

Pouhé shora uvedené skutečnosti objektivně „nebudí pochybnosti o řádném a férovém postupu orgánu veřejné moci“ ani „nevyvolávají pochybnosti o tom, zda se ve správním spisu nacházejí všechny podklady, na základě nichž bylo rozhodnuto prvoinstančním orgánem“. Současně vypořádáním námitek žalobkyně ze strany žalovaného nedošlo k nahrazení činnosti správního orgánu, když s ohledem na shora uvedené zde nebyl žádný důvod pro to, aby bylo vedeno dokazování „zkoumáním podpisu zástupce žadatele, či zjišťováním totožnosti osoby, která podala žádost“.

Vzhledem k tomu, že žádost nebyla neúplná, nemohl žalovaný tuto skutečnost nedůvodně „ignorovat“. „Přílohy předložené žadatelem“ neexistují ve dvojím vyhotovení, a proto žalovaný nemohl nedůvodně „ignorovat“ ani tuto skutečnost.

G.

Soud neshledal důvodnou ani pátou skupinu žalobních bodů.

Podle § 87 odst. 1 věta první až třetí stavebního zákona stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí ústní jednání, a je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě; oznámení o konání ústního jednání se doručí nejméně 15 dnů předem. Stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Upustí-li stavební úřad od ústního jednání, stanoví lhůtu, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit námitky a dotčené orgány závazná stanoviska; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dnů.

Upuštění od ústního jednání, je v rámci územního řízení vázáno na splnění dvou podmínek. Zaprvé, že stavebnímu úřadu jsou dobře známy poměry v území, zadruhé, že žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru.

Pokud jde o naplnění první podmínky, tuto žalobkyně nezpochybňuje. Sama v žalobě uvedla, že *„Upuštění od ústního projednání věci za situace, kdy prvoinstanční orgán ví o nevyhovujícím stavu v místě realizace záměru žadatele, je podle názoru žalobkyně účelovým obcházením právních předpisů a základních zásad, na kterých je postaven právní řád České republiky.“* Znalost prvoinstančního orgánu *„o stavu v místě realizace záměru“* žalobkyně sama deklaruje.

Pokud jde o naplnění druhé podmínky, žalobkyně v žalobě neuvedla vůbec nic. Pouze zcela nekonkrétně konstatovala, že *„žádost nebyla spolehlivým podkladem pro vydání rozhodnutí, neboť nebyla bezvadným podáním pro chybějící náležitosti stanovené zákonem“*. K této nekonkrétní námitce se soud může jen stěží vyjádřit, když žalobkyně neuvádí, v čem konkrétně by žádost měla být vadná. Není úkolem soudu při pasivitě žalobkyně dohledávat eventuální nezákonnosti v postupu správních orgánů.

Pokud jde o odvolání, v něm žalobkyně spatřovala *„neúplné náležitosti žádosti“* v *„pochybnosti o tom, zda žádost byla podepsána osobou oprávněnou“*. Nedůvodnost této námítky byla soudem odůvodněna již v bodě E tohoto rozsudku.

V průběhu řízení před prvoinstančním orgánem žalobkyně namítala, že *„projektová dokumentace předložená účastníkem řízení je nedostatečná, neboť není popsán výchozí stav. Z projektové dokumentace není v této podobě seznatelné, jak se v současné době nakládá a to: S povrchovými vodami, které jsou kontaminovány nebezpečnými látkami (např. ropnými). Prachovými částicemi, které vzniknou při provozní činnosti žadatele. Z předložené dokumentace žadatelem není možné ověřit, zda navrhovanými opatřeními nedojde ke zhoršení stavu.“* Dále namítala: *„Účastník řízení trvá na svém negativním stanovisku k předkládanému projektu, neboť nelze z jeho pohledu ověřit konečný stav věci, a to bez popisu současného stavu. Účastník řízení navrhuje toto: Nechť správní orgán vyzve žadatele o vydání územního rozhodnutí k doplnění dokumentace o popis současného stavu ve vztahu k vodnímu hospodářství a dále vlivu imisí prachu vzniklé při jeho provozní činnosti na okolní pozemky dotčených vlastníků. Žadatel nechť předloží: Popis současné stavu s uvedením hodnot jednotlivých znečišťujících látek a jejich koncentraci v intervalu 24 hodin. Popis stavu při realizaci projektu s uvedením hodnot jednotlivých znečišťujících látek a jejich koncentraci v intervalu 24 hodin. Účastník řízení žádá správní orgán, aby byl vyrozuměn o doplnění dokumentace ze strany žadatele v nadepsaném řízení.“*

Prvoinstanční orgán se s touto námitkou vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když uvedl: *„Současný stav areálu firmy je popsán v dokumentaci pro územní rozhodnutí zpracované Vavříčka projekce, Částková 74, Plzeň - ing. L.K. a je v souladu s vyhl. č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, § 1a, příloha č. 1, ve znění pozdějších změn. V dokumentaci je uvedeno, že důvodem výstavby je nevyhovující stav odvádění a likvidace vod. Dalším důvodem je odpovídající zásobování užitkovou vodou stávajícího sousedního provozu betonárky pro potřebu výroby betonové směsi a tím omezení nároků na potřebu vody z veřejného vodovodu (část B. Souhrnná technická zpráva, bod B.2.1). Podstatné pro stavební úřad je, že na jedné straně je snahou řešit nevyhovující stav a na straně druhé v maximálně možné míře využít užitkovou vodu a že návrh, který byl stavebnímu úřadu předložen, byl odsouhlasen i*

příslušnými dotčenými orgány, zejména vodoprávním úřadem. Stavební úřad návrh ve spojení se závaznými stanovisky posoudil a shledal, že je mu možné při splnění stanovených podmínek vyhovět.“ Prvoinstanční orgán dále uvedl: „Tato dokumentace řeší odvodnění stávajícího areálu firmy PEMELOG a hospodaření s dešťovou a pitnou vodou a nezabývá se prachovými částicemi ze stávajícího provozu firmy. Dokumentace právě řeší zlepšení hospodaření oproti současnému stavu s dešťovou a pitnou vodou, čištění kontaminované dešťové vody a její opětovné využití v provozu. Tímto rozhodnutím se nepovoluje rozšíření činnosti žadatele, a proto není nutné se zabývat prachovými částicemi z této činnosti vznikajícími. Jednotlivými znečišťujícími, resp. odpadními látkami se v požadovaném rozsahu ve vztahu k vodnímu hospodářství zabývá dokumentace stavby. Průvodní zpráva obsahuje informace o výpočtu množství splaškových vod, kdy roční produkce splaškových vod bude 1110 m³/rok⁻¹, dešťové vody čisté budou odváděny z celkem 3021 m², dešťové vody kontaminované z celkem 5106 m². Dokumentace se zabývá i sanací stávající retenční nádrže. K dokumentaci, to je i ke stanoveným kapacitám, se kladně vyjádřil zejména vodoprávní úřad Městského úřadu v Tachově ze dne 18.5.2016 č.j. 1065/2016-OŽP/TC především jehož zájmy jsou dotčeny. Budoucí plánovaná výstavba, která ovšem není řešena tímto rozhodnutím, byla podrobena zjišťovacímu řízení u odboru životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje se závěrem v rozhodnutí ze dne 17.6.2016 č.j. ŽP/10892/16. I z tohoto důvodu je nejprve přednostně řešeno a navrhováno kapacitně vyhovující zejména odvádění odpadních vod. Stavební úřad s ohledem na dostatečné řešení této záležitosti předloženou dokumentací, odsouhlasenou dotčenými orgány, neshledal důvod vyhovět návrhu na předložení dalších důkazů týkající se měření koncentrace jednotlivých látek v požadovaném intervalu 24 hodin. Co se týče možných omezení během výstavby navrhovaného odvodnění, stavební úřad shledal, že se nejedná o významně rozsáhlou akci, aby bylo nezbytně nutné opatřovat důkaz s uvedením hodnot znečišťujících látek při realizaci projektu. Pro tento případ postačí obecné povinnosti, které stavebníkům ukládá stavební zákon v § 152, a to především být šetrný k sousedství, chránit majetek, životy a zdraví osob nebo zvířat, chránit životní prostředí.“

Prvoinstanční orgán se tak s námitkami žalobkyně podrobně vypořádal. Žalobkyni tak nic nebránilo v tom, aby správnost těchto závěrů konkrétně formulovanými námitkami rozporovala v odvolání, eventuálně v žalobě. Žalobkyně tak neučinila, učinit tak za ní nemůže soud.

Dlužno doplnit, že součástí dokumentace stavby pro vydání rozhodnutí o umístění stavby je krom jiného například „*charakteristika území a stavebního pozemku, zastavěné území a nezastavěné území, soulad navrhované stavby s charakterem území, dosavadní využití a zastavěnost území*“, jak je stanoveno v příloze 1 bod B1 písm. a) vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, avšak „*popis současného stavu*“ není sám o sobě předmětem územního řízení.

Předmět územního řízení je vymezen ustanovením § 90 stavebního zákona, podle kterého v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů

pokračování

podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Pokud žalobkyně ve vztahu k ochraně svých věcných práv nezpochybnila naplnění žádné ze shora uvedených, v územním řízení zkoumaných, podmínek, nemohla být se svými mimoběžnými námitkami úspěšná ani ve správním či soudním řízení.

Z obsahu správního spisu ani správních rozhodnutí nevyplývá, že by podkladem pro vydání rozhodnutí bylo jakékoli „ústní jednání s účastníky řízení“. Obava žalobkyně, o tom, že snad proběhlo nějaké „tajné ústní jednání“, učiněná pouze na základě slovního obratu prvoinstančního orgánu o tom, že prvoinstanční orgán „přezkoumal žádost a projednal ji s účastníky řízení a dotčenými orgány“, není vůbec na místě. Žalovaný nebyl v průběhu odvolacího řízení povinen se prvoinstančního orgánu na cokoli ptát. Takový procesní postup ostatně není podle správního řádu ani možný.

Informace o tom, že bude upuštěno od ústního jednání se žalobkyní dostalo již z oznámení o zahájení řízení ze dne 23.6.2016.

Podle § 68 odst. 3 věta první správního řádu se v odůvodnění správního rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Důvody pro upuštění od ústního jednání nejsou „důvody výroku nebo výroků“ správního rozhodnutí, a proto nebyl žádný důvod, aby prvoinstanční orgán svůj procesní postup v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí odůvodňoval. Jeho povinností by tak bylo například k námitce žalobkyně, avšak pokud žalobkyně tuto námitku nevznesla, nemůže být udivena tím, že v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nic nenalezla.

VII.

Vyjádření k vyjádření třetí a čtvrté osoby zúčastněné na řízení

Třetí a čtvrtá osoba zúčastněná na řízení se postavily na stanů žalovaného, který byl v soudním řízení úspěšný. Nebyl tak žádný důvod pro zvláštní vypořádávání jejich námitek, které směřovaly k odůvodnění nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

IX.

Odůvodnění neprovedení důkazů

Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

X.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob zúčastněných na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 13. února 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.